

The businessman, the mosquito and the dragon

Formaterat: Engelska (USA)

Vera Sjunnesson

Masteressä

Kungl. Konsthögskolan

2012

Professor: Olav Westphalen

Handledare: Fredrik Ehlin

Abstract

My master essay consists of two sections: the first part is explanatory and contextualizes my art; the second part is formed as a fictitious letter to the Chinese mosquito repellent millionaire Mr Li, written in the voice of a naive, uncontrolled and neurotic person, full of desire. The contextualization is a self-reflection and deals with concepts such as utopia, desire, failure, the pathetic and identity.

Formaterat: Engelska (USA)

Kontextualisering

Mitt masterprojekt är ett konceptuellt verk som kretsar kring en kinesisk myggmedelsmiljonär vid namn Mr Li. Min metod kan liknas vid ett detektivarbete som dokumenteras med en videokamera. Genom observation och interaktion försöker jag, via min blick och kamera, kartlägga Mr Lis professionella och privata liv. Samtidigt dokumenteras mina ansträngningar att få träffa honom. Resultatet är en dröm som går i kras. Misslyckandet blir ett faktum.

Projektet hämtar verktyg och metoder både från dokumentär - och komedifilm för att skapa en känsla av hur dröm och misslyckad verklighet kolliderar med varandra.

Presentationen av verket består av:

1. Dokumentära filmscener som handlar om mitt sökande efter Mr Li.
2. En videodel som fokuserar på min besatthet och drömvärld.
3. En interaktiv installation i vilken filmsekvenserna visas.

Videodelen består av ett antal separata scener, som lånar filmiska grepp både från dokumentärfilmen och från fiktionengenren som komedin. I filmscenerna söker jag efter den kinesiska myggmedelsmiljonären Mr Li och reflekterar över hans vision om Kina. Scenerna är till hälften utformade som ett detektivarbete och till hälften en personlig och intim besatthet där jag inte kan sluta tänka och drömma om Mr Li. I den specifika kronologiska ordningen som scenerna presenteras leds vi djupare och djupare in i mysteriet om Mr Li. I första delen introduceras vi till det i form av en drömsekvens och ett brev till honom på kinesiska. Platsen som är utgångspunkten i filmen är Dragon Gate, Mr Lis kraftmanifestation och monument över sig själv: ett kinesiskt museum, hotell, affär och restaurang alldeles intill E4:an mitt ute i skogen i Älvkarleby kommun.

Dragon Gate är en plats som framkallar associationer hos mig och ger mig en känsla av att kliva in i någons utopi. Att besöka platsen är att besöka ett drömland; ett kinesiskt Disneyland. Den klassiska utopin, skapad av en socialistisk visionär (som till exempel Robert Owen¹), kännetecknas av omfattande, storstilade, excentriska byggnadsprojekt och fungerar som isolerade kolonier med egna levnads- och produktionssätt. Dragon Gate påminner mycket om en utopisk koloni, eller försöket till en, eftersom man får en känsla av att den är en självförsörjande enhet. Mr Li är Dragon Gates karismatiske visionär och grundare, med sitt namn ingraverat på flera statyer. Hans fabrik i

¹ Robert Owen var en walesisk utopisk socialist och social reformist som var med och grundade New Harmony i Indiana, USA, ett försök att skapa ett idealsamhälle och mönsterkoloni där harmoni och jämlikhet skulle råda mellan invånarna. Projektet pågick mellan 1825 och 1829 och kollapsade i slutändan. "Robert Owen". Besökt 12 mars 2013, http://en.wikipedia.org/wiki/Robert_Owen

Kina, som utåt liknar en paradsträdgård, är även den en utopisk koloni, en plats jag själv besökt. Samtidigt finns det många exempel på hur utopiska strävanden i stället leder till dystopi, vilket inte minst skildrats i litteratur och på film.² Dragon Gate kan vara en fallen dröm. En lärare i mandarin, som jag pratade med, tyckte till exempel att Dragon Gate representerade det fula, billiga och kitschiga Kina. För att uppleva en ”god” representation av Kina tyckte han att jag skulle åka till Bastedalens Kinapark i Närke. Dragon Gate, som började byggas 2004 har fortfarande, på grund av missförstånd med Älvkarleby kommunen, inte blivit klart. Det är en byggarbetsplats.

Den första sekvensen av min film om Mr Li kretsar således kring Dragon Gate som jag ingående utforskar med hjälp av kameran. De senare sekvenserna äger rum i Kina där jag söker upp Mr Lis hemby och fabrik. Arbetsmetoden för det dokumentära materialet är framförallt research, ungefär som en journalistisk utredning. Målet har varit att samla in en stor mängd material om Mr Li. De har jag gjort genom intervjuer med hans underchefer, anställda på Dragon Gate, politiker och affärsmän som mött och förhandlat med Mr Li, anställda på hans fabrik, människor från hans hemby och en släkting till Mr Li. Jag har såväl dokumenterat telefonsamtal som fysiskt ta mig till olika platser där jag arbetat observerande med hjälp av kamera. Jag har även använt mig av teckning i min kartläggning över Mr Li. Projektet har kommit att handla mindre och mindre om den verkliga personen Mr Li och mer och mer om en uppdikad fiktionskaraktär. Samtidigt är projektet fokuserat på mitt begär och mina misslyckanden att hitta Mr Li och kunna greppa honom. Projektet är processbaserat och det är en tolkning av min process som kommer visas i installationen.

En dröm om ett land kan uppkomma hos en person som aldrig besökt landet. Så var det för mig. Sökandet efter Mr Li är ett uttryck för mitt omvända kineseri. Till skillnad från det traditionella kineseriets efterbildningar av kinesiska lyxföremål har jag en förtäring för billig, kinesisk kitsch.³

Dragon Gate är visserligen ett storslaget byggnadsprojekt, men vid en närmare titt ser de importerade kinesiska byggnadsmaterialen billiga ut och souvenirbutiken är fylld med föremål producerade i ”världens verkstad”. Den kinesiska kitschen är förförisk och övertalande, på samma

² Jfr. Karin Boye, *Kallosain: roman från 2000-talet* (Stockholm: Bonnier, 1940). Andra exempel är *THX 1138*, regi George Lucas, science fiction-film från 1971 (USA: Warner Bros.) och Lois Lowrys roman *The Giver* (London: Lions, 1993).

³ Enligt uppslagsverken har begreppen kitsch och kineseri en likartad definition. Enligt Nationalencyklopedin är Kitsch ”benämningen på t.ex. konst, konsthantverk och litteratur producerad på billigt sätt, utan konstnärligt engagemang, men som kopierar och överdriver former från dyrare verk.” Kineseri är ”europaisk efterbildning av kinesisk arkitektur och konsthantverk.” *Nationalencyklopedin* (Cydonia Development, NE Nationalencyklopedin AB: 2013), <http://www.ne.se>

sätt som det ligger i all kitschs natur att ge den som ser objektet en snabba kick och en omedelbar tillfredsställelse utan att behöva anstränga sig. Dragon Gate, som är Mr Lis kinesiska kulturcentrum i Sverige, tycks vilja erbjuda en sådan omedelbar tillfredsställelse och är en symbol för Kina.

Förutom min starka dragning till klichén om den kinesiska, storslagna drömmen är identifikationen med Mr Li min drivkraft. Konstruktionen av Mr Lis personlighet är intressant. Den funktionsoduglighet som Dragon Gate har genom sin placering och kontrast till den omgivande miljön påminner mer om ett platsspecifikt konstverk än om ett konferenscentrum. Det skänker också Mr Li de specifika personlighetsdrag som hör till den traditionella, västerländska konstnärsmynen.

Likgiltighet inför affärsmannens sociala koder, irrationalitet, oförutsägbarhet och storhetsvansinne – det är min uppfattning av Mr Li när jag befinner mig på Dragon Gate och när jag följer i hans fotspår. Dragon Gates placering vid E4:an ger en association till något så extremt som Jeff Koons och Murakamis utställningar på Versailles för några år sedan. Min identifikation med Mr Li har att göra med att jag försöker förstå min egen roll som konstnär. Det ligger en irrationalitet i mitt begär och min besatthet att vilja träffa Mr Li. Samtidigt ser jag myten om den store konstnären som en karikatyr av slapstick karaktär. Jag har ingen respekt för den store konstnären utan dras till hänfulla verk som "Painter" av Paul McCarthy eller konstverk av och med en alkoholiserad Martin Kippenberger. Jag tilltalas av genier i branscher utanför konstvärlden, eftersom de ännu har ett romantiskt skimmer över sig. Mr Lis liv, som kinesisk affärsman, omfattar, som jag ser det, rikedom, framgång och stor förlust. Konstnären och affärsmannen lever i två olika världar, vitt åtskilda från varandra vad gäller sociala koder och regelsystem. För att kunna upprätthålla en naiv blick och förhållningssätt är det viktigt att från början inte veta någonting om det ämne jag ska utforska.

Mitt alter ego i filmen är en både patetisk och komisk figur. Jag är en vilse turist som ständigt ständigt tappar tråden i översättningen mellan mandarin och engelska. Missförståndet har en stor plats i projektet då avgörande information för att hitta Mr Li går förlorad. Exempelvis missuppfattar min kinesiska tolk var Mr Li bor, hon hör "Sverige" när det i själva verket är Zduji, en stad en timme bort. Tankspriddheten är en av mina främsta personlighetsdrag.

Henri Bergson försöker i sin essä *Skratter*⁴ definiera vad en komisk situation är. Att vi skrattar åt andra människor, att vi skrattar åt sådant som vi är känslomässigt distanserade från samt att dessa människor ofta på ett eller annat sätt har svårt att anpassa sig till samhället, är tre

⁴ Bergson, Henri. *Laughter: An Essay on the Meaning of the Comic*, övers. Cloudesley Brereton och Fred Rothwell (København : Green Integer, 1999 (1911)).

förhållanden som är centrala i Bergsons teori om skattet och humorn. Den komiska karaktären är tankspridd och har svårt att anpassa sig till samhällets sociala koder.

Även om Bergson har en cynisk tolkning av humor går den franska poeten Baudelaire⁵ steget längre i fråga om skattets ondskefullhet. Enligt honom ligger det i humorn och komedins natur att ha roligt på bekostnad av en annan persons olycka och skattet är en demonstration av överlägsenhet, något som till exempel blir synligt i patetisk, abjektiv konst, en rörelse under 80- och 90-talet som hade nära samröre med det håfulla skattet och konsten som misslyckande.⁶

Som abjektkonst antyder står den i förbindelse med Julia Kristevas idé om abjektet⁷, ett reaktionstillstånd som varken kan förstås i termer av objekt eller subjekt. De konstnärer som enligt Michael Wilson företrädde abjektkonstens patetiska rörelse var Mike Kelley, Cary Leibowitz, Cady Noland samt andra konstnärer som ställde ut vid tre olika utställningar under 1990⁸, vilka enligt författaren var de första utställningar att ta det patetiska misslyckandet på allvar.

För att förklara vad abjektiv, patetisk konst är använder sig Wilson av Rhonda Lieberman och Ralph Rugoffs definitioner. Rhonda Lieberman definierar abjektion så här: "Cast off, existing in or resigned to a low state—dumped by yourself, as you psychotically misrecognize yourself in ideals."⁹ Och i introduktionen till katalogen för utställningen "Just Pathetic" 1990 säger Rugoff att: "To be 'pathetic' is to be 'a loser, haplessly falling short of the idealized norm' and 'makes failure its medium'."¹⁰ Wilson fortsätter sin beskrivning av den patetiska, abjektiva konsten utifrån Rugoff:

"[Abject/slacker art] exhibits a preference for lowbrow aesthetics and threadbare materials but pointedly avoids dignifying either one as metaphoric or poetic. Second, it veers away from established modes of art production toward a strain of base comedy more often experienced at the back of the school bus. Finally, it makes little or no attempt to align itself with art history, preferring an ephemeral and defensive association with the present, however lackluster that present might be."¹¹

Där jag själv ser ett släktskap mellan mitt min konst och abjektkonsten är hur mitt arbete gör misslyckandet till ett medium. Projektet att försöka finna Mr Li är per definition ett misslyckande eftersom jag trots stora ansträngningar aldrig lyckas träffa Mr Li. Här infinner sig dock någonting

⁵ Charles Baudelaire, "On the Essence of Laughter" (1855), i *The Mirror of Art*, övers., & red. Jonathan Mayne

(London: Phaidon Press Ltd., 1955).

⁶ Michael Wilson, "Just Pathetic", *Artforum* september (2002).

⁷ Julia Kristeva, *Powers of Horror: an essay on Abjection* (USA: Columbia University Press, 1982).

⁸ *Just Pathetic* på Rosamund Felsen Gallery i Los Angeles, *Work in Progress? Work?* på Andrea Rosen Gallery och *Stuttering* på Stux Gallery i New York.

⁹ Rhonda Lieberman, "The Loser Thing", *Artforum* september (1992).

¹⁰ Curator Ralph Rugoff inför utställningen "Just Pathetic", 1990, på Rosamund Felsen Gallery in Los Angeles, USA.

¹¹ Michael Wilson, *a.a.*

annat, nämligen berättelsen om Mr Li som sätt och vis träder istället för ett verkligt möte med honom. Anställda på Dragon Gate, politiker och människor i Mr Lis hemby skapar sammantaget en bild av honom som är för bra för att vara sann, och att jag får uppfattningen om Mr Li som påhittad karaktär ligger då nära till hands: Istället för träffa honom i egen hög person får jag enbart höra den enastående berättelsen om honom. Det väcker misstanken att han enbart lever genom beskrivningarna av honom som en kollektiv fantasi, en misstanke som förstärks av att det bara finns ett fåtal bilder på honom från de lokala tidningarna, och att han på dessa bilder ser ut som olika personer.

Här kan det sägas att Charles Foster Kane, huvudpersonen i Orson Welles film *Citizen Kane*¹², och berättelsen om honom i filmen har en hel del likheter med berättelsen om Mr Li. I filmen bestämmer sig en nyhetsreporter för att göra en utredning om Kanes liv för att få svar på frågan varför "Rosebud" blev hans sista ord, och Kanes berättelse skildras genom omgivningens återberättelser, men i filmens nu är han själv aldrig fysiskt närvarande (i själva verket är han avliden). Liksom Mr Li är Kane en mäktig men mystisk man som omgivningen gör sitt yttersta för att skydda. Berättelsen bygger på att Kanes familj och anställda återger olika delar av Kanes liv till nyhetsreportern, inte olik hur jag konstruerar berättelsen om Mr Li, och i likhet med Mr Li började Kane från noll och skapade sin egen framgång och rikedom. "Mr Kane was a man who got everything he wanted and then lost it" är nyhetsreporterns slutsats.

En annan viktig referens för mitt arbete som representerar den stora drömmen i kombination med det patetiska misslyckandet är Chris Kraus chick_lit *I love Dick*. Det finns många likheter mellan mitt sökande efter Mr Li och Chris Kraus desperata kärleksbrev till den amerikanska teoretikern Dick. För det första gör Chris Kraus ingen skillnad på fiktion och verklighet, hon är själv huvudperson i boken. För det andra genomsyras Chris Kraus liv av en påtaglig understimulering (eventuellt själva orsaken till att hon faller handlöst för Dick): Hon har en fyrtioårskris, har misslyckats med sin karriär som filmare och är slentrianaktigt gift med en kollega till "Dick". Efter att hon insett att Dick inte kommer att svara på hennes brev, börjar en intensiv brevväxling med maken, där hon ingående berättar om sin fantasivärld kring Dick.

"Oh Dick, I want to be an intellectual like you."¹³

För det tredje är Chris Kraus ett slags kvinnligt "objekt", återigen utifrån Kristevas

¹² "Citizen Kane", regi. Orson Welles (USA: RKO Radio Pictures, 1941).

¹³ Chris Kraus, *I love Dick* (USA: Semiotext(e)/ Native Agents, 1997)

definition enligt vilken abjektionen innebär att inte kunna skilja på sig själva och andra som en reaktion på alienation och erfarenheten av vår dödlighet.¹⁴ Hela boken riktar sig till en man som vägrar att svara, och som till och med hotade att stämma Kraus efter publiceringen. Hon är en patetisk loser som fortsätter att låta känslorna strömma till en punkt där det blir outhärdligt för läsaren.

Ett annat "abjekt", enligt Kristevas definition, är Karen Kilimnik, som avbildar onåbara Hollywoodkändisar och modeikoner i naiva målningar och teckningar. Hon positionerar sig själv som den exkluderade, psykotiska betraktaren, i verk som till exempel "High Cheek Bones". Där kontrasterar hon sitt eget tråkiga liv med Kate Moss outfit.

Mina filmer kommer att presenteras i en interaktiv videoinstallation där utgångspunkten är idén om en utopisk koloni. Influenser hämtar jag bland annat från konstnärer som John Bock och Mika Rottenberg. Installationen är också ett avståndstagande från det konventionella "videobåset". Den är uppbyggd som en labyrint, ett uttryck för min process att försöka komma i kontakt med Mr Li. Besökaren måste krypa genom ett antal "rum". Christoph Büchels stora rumsliga verk fungerar som referenser, i synnerhet hans installation "Simply Botiful".¹⁵ Denna storskaliga utställning bestod av klaustrofobiska rum, tunnlar, återvändsgränder och stegar som besökaren fick klättra över, på och igenom. Besökaren fick känslan av att störa någons privatsfär, en plats fylld med en persons frenetiska, just nu pågående aktivitet/arbete.

Något liknande känner jag när jag besöker Dragon Gate. Att befinna sig i något som ena stunden påminner om en bordell, i nästa ett kontor och förvaringsrum för kylskåp, ger uppfattningen av att traska omkring i någons hjärna.

Min intention med installationen är göra ett fysiskt interaktivt verk som tvingar publiken in i mitt huvud. Hyperrealismen, som har sitt ursprung i fotorealismen, har i måleriet karaktäriserats av ett ingående fokus på detaljer och försöket att skapa en illusion av verklighet.

Ytterligare en intention med installationen är att inta och betona en subjeksposition som skapas/konstitueras av begär.

Jag gör mig själv till huvudpersonen genom ett banalt, vanligt och intimt perspektiv på världen som dels medvetet exponerar den fula och dåliga smaken vilket är någonting som alltid har intresserat mig, dels lyfter fram mina neurotiska sidor. Sophie Calle är en tydlig referens till den besatta, begärande blicken, och på många punkter refererar mitt arbete till hennes konstnärliga metoder. I hennes tidigaste verk följer hon efter främlingar i Paris och observerar och dokumenterar

¹⁴ Julia Kristeva, *Powers of Horror: an essay on Abjection* (New York: Columbia University Press, 1982)

¹⁵ "Simply Botiful" visades på Hauser & Wirth London 2007.

deras beteendemönster med en privatdetektivs metoder. Genom att samla in material försök hon få information om främlingens identitet och på så sätt skapa en karaktär. Tanken bakom hennes koncept var från början inte mer komplicerad än att hon för tillfället kände sig vilsen, inte hade några vänner och inget arbete. Hon skapade regler för sig själv som ett sätt att ge sig själv frihet, och när hon gjorde det märkte hon hur främlingarnas energi smittade av sig på henne och hur deras val fick henne att återupptäcka staden. Från början kände hon likgiltighet inför personen hon följde efter, men efter ett tag började hon få känslor för hen.

Det här verket och senare verk, som till exempel "Suite Vénitienne", "The Hotel" och "The Address Book", där Calle också observerar och utreder främlingars privatliv, har mycket gemensamt med min metod och mitt förhållande till myggmedelmiljonären Mr Li när jag som amatördetektiv genom observationer försöker kartlägga hans identitet. I projektet har jag gett mig själv en regel att hålla fast vid, ett koncept att följa. Min kamp mot en djup depression har gjort att jag likt Sophie Calle är i stort behov av att följa en annan människa, och projektet om Mr Li är på samma gång även ett projekt om mig själv som vore jag Mr Li, ett projekt om ett subjekt och ett objekt som beblandar sig med varandra och framträder som något annat.

Källförteckning

Litteratur:

- Baudelaire, Charles., "On the Essence of Laughter" (1855), i *Mirror of An: Critical Studies of Charles Baudelaire*, övers. & red. Jonathan Mayne (London, Phaidon Press Ltd., 1955).
- Bergson, Henri. *Laughter: An Essay on the Meaning of the Comic*, övers. Cloudesley Brereton och Fred Rothwell (København : Green Integer, 1999 (1911)).
- Boye, Karin. *Kallocain: roman från 2000-talet* (Stockholm: Bonnier, 1940).
- Kraus, Chris. *I love Dick* (New York: Semiotext(e)/ Native Agents, 1997).
- Kristeva, Julia. *Powers of Horror: An Essay on Abjection*, övers. Leon S. Roudiez(New York: Columbia University Press, 1982).
- Lowry, Lois. *The Giver* (London: Lions, 1993).

Tidskrift:

- Lieberman, Rhonda. "The Loser Thing", *Artforum* september (1992).
- Wilson, Michael. "'Just Pathetic'", *Artforum* september (2002).

Film:

- Citizen Kane*, regi Welles, Orson., (USA: RKO Radio Pictures, 1941).
- THX 1138*, regi. Lucas G., (USA: Warner Bros, 1971).

Internet:

- Nationalencyklopedin (Cydonia Development, NE Nationalencyklopedin AB: 2013), använd 3 april 2013, <http://www.ne.se>.
- Wikipedia, Wikimedia Foundation."Robert Owen". Använd 12 mars april 2013, http://en.wikipedia.org/wiki/Robert_Owen

Del 2

Jag har tänkt skriva till dig under flera år. Men på senaste tiden har det hänt saker som jag tolkar som tecken. Det har satt igång en reaktion hos mig. Härom vecken stötte jag på din dubbelgångare på Coop i Tierp. Först trodde jag att det var du men insåg att det var falskt alarm eftersom personen inte hade gråa tinningar som du. Det kan ha varit din bror. Han satt i cafédelen av mataffären och åt en sockerbulle. Bredvid sig hade han en välbyggd man klädd i sydstatskeps. Jag var i Tierp, eller pensionärernas högborg som det också är, för att ladda batterierna till min kamera och tillfälligt låna toaletten på Coop. Din bror var rätt lik dig på fotografierna: fyrkantigt ansikte, smala men genomträngande blick och snusmumrikennäsa. Jag kände hur jag blev kall inombords och hur hjärtat slog ojämnt. Så som det gör när man oförberett stöter på någon man är kär i eller någon älskare ur det förflutna som krossat ens hjärta. Jag fick en insikt om att det faktiskt finns en verklig människa bakom alla fantasierna. Jag stack från Tierp så snabbt jag kunde.

När jag skriver det här sitter jag i ett tomt kontorslandskap. Jag har alltid tyckt om att vistas på ödsliga arbetsplatser om kvällarna eftersom frånvaron av andras arbete tilltalar mig. Blanka skrivbord, övergivna stolar gör att luften känns lättare. Ibland får jag ett ryck och stänger in mig i det lilla konferensrummet som har en rund, röd matta på golvet. Renovering i byggnaden har under flera månader slagit ut ventilationssystemet i rummet. Efter ett tag brukar jag bli så trött att jag inte orkar sitta och då lägger jag mig på den runda mattan och somnar. Jag vaknade alldeles nyss upp från en tupplur på den här mattan. I drömmen jag just drömde står jag naken på torget på Dragon Gate. Det är mulet och mitt på dagen. Stenplattorna känns skrovliga under mina fötter och jag går bort mot Buddha-statyn för att söka efter något att täcka över kroppen med. Två personer med paraply kommer ut från souvenirbutiken. Mannen har en storrändig skjorta och kvinnan grått krulligt hår och seglarskor. Jag förklarar för dem att jag inte vill vara naken. De verkar förstå. När

jag når Buddha-statyn ser jag att det är en person som sitter och ber vid trappan. Det är du. –Jag känner igen dig från bilderna i tidningen, säger jag. Du skrattar som om jag sagt någonting roligt och tänder en spiralrökelse som du placerar i en skål fylld med ris. Du är klädd i kostym och vinröd slips. Du räcker mig en rökelse. När jag tänder den känner jag hur en frätande lukt av bränt gummi sticker till i näsan. –Vad är det för något? frågar jag. Du svarar men dina läpprörelser är inte synkroniserade med rösten. Jag inser att rösten inte kommer från dig. Jag tittar upp mot Buddha-statyn. Den har förvandlats till en enorm vinkande katt i guld.

–Det är myggrökelse, säger guldkatten. Jag tittar på rökelsen jag har i handen i uppförstorad närbild. Små, små guldkatter vinkar mot mig. Katterna ler mot mig och vinkar i takt.

Svisch svisch. Den gigantiska kattassen svischar fram och tillbaka i skyn.

– Bring more money, bring more money, ropar guldkatten och börjar rotera armen 360 grader som en propeller.

– Varför vill du ha mer pengar? frågar jag medan mitt hår åker på ända av den kraftiga tryckvågen.

– För att jag inte vill vara fattig. Jag vill vara rik. Rikast och bäst. Jag hovar in pengar med tassens, säger katten och fortsätter sitta mantra: ”Bring more money, bring more money, bring more money”.

Jag känner hur en ny frätande röklukt angriper min näsa: en sötare variant av bränt gummi. Jag vänder mig om för att lokalisera den nya lukten. På torget står en man som iakttar mig. Han röker kinesiska cigaretter, bär blå fläckiga byxor och skrynklig skjorta. Runt fingret virar han en lång skäggtuss som sitter placerad på vänstra sidan av den fyrkantiga hakan. I övrigt är han välrakad. Han avläser (med allvarliga ögon) min nakna kropp nerifrån och upp. Jag ställer mig i ett moln av rökelse som ger skydd. Mannen vrider sig ett varv och jag märker hur han försöker avsluta cigaretten. Jag tänker för mig själv att jag tycker att mannens ansikte verkar bekant. Att jag dras till ansiktet.

Katten slutar tvärt att svischa med armen och ropar:

– Hon vill ligga med dig.

Mannen vänder sig tvärt om och glor på mig igen. Tänder en ny kinesisk cigarett och mer bränt gummi kommer emot mig.

Jag blir knallröd i ansiktet. Kan katten läsa mina tankar, tänker jag.

– Japp. Jag hörde också när du tänkte att jag är löjlig som vill ha pengar, säger katten.

– Men jag känner inte honom. Du kan ju inte säga rakt ut vad jag tänker, säger jag.

– Inte? säger katten och fortsätter: ”Bring more money, bring more money”.

Mannen gör ett djupt halsbloss och kommer emot mig och katten. Han tittar på mig med bruna ögonvitor och drar ännu mer i hakans skäggtuss. På nära håll ser han argare ut och jag kan se att han har fullt med gamla akneärr i ansiktet.

– Vem är han? Vad vill han? säger jag och söker med blicken efter en möjlig flyktväg.

– Ah, han? Nä, han är bara en av Mr Lis många fabriksarbetare, säger katten uttråkat.

Mannen som nu är på en armlängds avstånd ler plötsligt blygt som en liten pojke.

– Han är inget vidare i sängen. Jag har försökt, säger katten och fortsätter svischa rytmiskt med armen. Jag kan känna svettodören från kattens armhåla.

Mannen byter ben att stödja sig på.

– Mr Li! Jag jobba för Mr Li. Jag gjort kemikalier hela mitt liv, säger mannen stammande.

– Mr Li mycke’ rik. Mycke’ rik, säger han.

Jag tittar bort mot platsen där Mr Li förut satt och bad men han är inte kvar.

– Var är han förresten? Han var ju här alldeles nyss, säger jag.

– Han har åkt tillbaka till Kina. Han tycker inte att han behövs här just nu. Men han är tillbaka igen till jul, förklarar guldkatten.

I samma stund blir torget, mannen med den långa skäggtussen och guldkatten suddiga. Eller snarare pixliga. Guldkattens ansikte har smält ihop till en enda stor pixel.

Torget spottar ut mig, som när kropp stöter ut ett organ. Inte för att det spelar någon större roll, men

jag vet inte om jag vaknar eller om jag är kvar i drömmen.

Jag slår upp ögonen på den där röda, runda mattan och i magen har jag en stark känsla av att du befinner dig i Sverige. Jag hör guldkattens ord ”Han har åkt tillbaka till Kina” i huvudet och det står klart för mig att det är en kodkombination och att det tvärtom betyder att du befinner dig på Dragon Gate. Jag ser att klockan är tre på natten. Utanför kontoret står mormors gamla röda Honda. Trots att jag fortfarande är naken kastar jag mig in i den och kör E4:an mot Gävle. Av någon anledning dyker min gamla körskolelärare som brukade säga att jag kör som en hemmafru upp i minnet. Vid kl fem rullar jag in på parkeringen med Hondan. Jag ser hur en silverfärgad BMW kör om mig och parkerar framför porten och muren. Ut kliver en flintskallig man som jag tycker påminner om en börshaj. Ur baksätet drar han ut en flicka med ridstövlar i 10-årsåldern. Att jag inte kan få ett grepp om flickans ansiktsdrag, hur mycket jag än stirrar, ser jag som ett tecken på att jag fortfarande befinner mig i en dröm. Innanför muren vid en av de uppspärrade lejonstatyerna står mannen med den långa skäggtussen fortfarande och röker. Jag går rakt fram till honom.

– Hej, jag har hört att Mr Li befinner sig här. Går det att träffa honom? säger jag.

Mannen med den långa skäggtussen, som har namnet ”herr Lou” handskrivet på en namnskytt fäst på ena bröstfickan, verkar inte känna igen mig, något som jag tolkar som ett tecken på att jag nu befinner mig i verkligheten. I stället tittar han på mig med ögon som signalerar en rad frågetecken: Vad säger du? Vad vill du? Vem är du? Varför ser du så konstig ut? Herr Lou suger i sig cigaretten (som luktar citrongräs den här gången) och ger ifrån sig ett litet nervöst skratt, så att flärpen mellan hans glest sittande framtänder blottas.

Affärsmannen och flickan går förbi, tittar sammanbitet på herr Lou och öppnar dörren till souvenirbutiken och försvinner in. Herr Lou följer efter. ”Varför blir jag ignorerad?”, tänker jag men smyger sen efter, först in en mörk tambur. När jag öppnar nästa dörr slår en kavalkad av ljud, ljus och färger emot mig: Fågelkvitter, vatten som porlar, hundskall, en melodislinga strömmar ut ur en förgylld grammofontratt. Väggarna är proppade med djur, frukter och modellskepp. Jag tittar mig

omkring efter dig men det är helt tomt i butiken förutom affärsmannen, flickan och herr Lou som står längst in vid en disk och pratar om någonting med upprörda röster.

– Är det någon av er som vet hur jag kan hitta Mr Li? säger jag igen. Herr Lou pekar på golvet som för att markera att jag ska ställa mig i kö. Jag sätter mig på en gul leksakspall.

– Vattenfallet fungerar inte, säger mannen besvärat på brett Gävlemål.

– Fall? Herr Lou tittar förvirrat på mannen som nu plockar upp en ljusrosa, oformlig hög med benknotor ur en plastpåse.

–Här, affärsmannen ställer ner plastobjektet på disken med en smäll.

–Jag köpte den i present till min dotter och förväntade mig en liknande vattenstråle som visningsexet hade. När jag tog med den hem igår kväll och tryckte på knappen kom inte en droppe, säger mannen och kramar flickans hand. Ur kavajfickan fiskar han upp en papperslapp.

– Kvittot!

På långt håll ser det nästan ut som att herr Lou ska börja gråta när han tittar på papperslappen. Han virar skäggтусsen några fler varv runt fingret så att den nu står rakt ut som en korkskruv och synar med kisande ögon högen med benknotorna.

– Förstår du inte vad jag säger? suckar kostymmannen irriterat.

Herr Lou dyker ner bakom disken och efter ett tag är han tillbaka med läsglasögon, en pincett och en skruvmejsel.

Med fokuserad min sticker han in skruvmejseln i plastobjektets undersida och börjar långsamt plocka isär den.

Pappan och dottern är uppslukade av varje rörelse herr Lou gör med skruvmejseln och pincetten.

Efter 15 minuters knäpptyst koncentration plockar herr Lou isär platsobjektet och sätter ihop det igen. Han trycker på en knapp. Ovanför det odefinierbara, skära platsobjektet spelas en film upp.

Du och din fru sitter på torget på Dragon Gate i ett par gröna trädgårdsmöbler. Solen skiner och ni dricker varsin gin och tonic. Jag kommer fram till er och sätter mig fumligt i en trädgårdsstol

mittemot er.

– Jag vet hur du har försökt få tag i mig, säger du.

Jag harklar mig och tar den första formulering som ploppar upp huvudet:

– Berätta om din vision.

Jag lossar myggan från jackan och sticker fram den i din riktning.

– Min vision? Jag har ingen vision, säger du.

– Men vad handlar allt det här om då? frågar jag.

– Ingenting. Det handlar inte om någonting. Det är bara en vanlig, simpel turistattraktion. Du måste ha någon mental störning som gör att du förstorar upp saker.

Jag vrider på den gula plastpallen och hoppas att ingen ska känna igen mig. Flickan utan ansiktsdrag klappar händerna och plockar ner plastobjektet från disken.

– Förtjusande vattenfall, säger affärsmannen till herr Lou. De försvinner ut genom korridoren av fågelkvitter, hissmusik och porlande vatten. Inga andra kunder syns till i souvenirbutiken.

Herr Lou torkar svetten ur pannan med ärmen på sin skrynkliga skjorta och gör några anteckningar i ett block. Han försvinner ner bakom disken igen och dyker upp med en tjock spritpenna och några pappersark som han tar med bort till en del av ett bord fyllt med stearinljus och julgranskolor.

Andaktsfullt skriver han ner siffror på papperslapparna: 49,99 kronor, 39,99 kronor, 29,99 kronor, 19,99 kronor. För varje 9:a han formar med pennan, gör han en djup inandning och ger ifrån sig ett ljud som ena stunden låter som ett stön, andra stunden som ett jämmer. Jag känner mig självmedveten där jag sitter på pallen, och lägger det ena benet i kors över det andra innan jag hör mig själv fråga:

– Kan du hjälpa mig nu eller? Jag inser att herr Lou och jag förmodligen inte pratar samma språk.

Herr Lou tittar upp och verkar känna igen mig från filmklippet vi just sett. Han tar tag i min arm och drar med mig till en hylla där de har små, små gula papegojor. Han ställer en fågel på

handflatan i min hand.

– Papegoja, säger jag och pekar på min egen hand.

Herr Lou ger i från sig ett ljud som överröstas av fågelkvittret och det porlande vattnet.

– Jag, säger jag och pekar på mig själv.

– Vill träffa Mr Li, fortsätter jag.

Herr Lou tar upp spritpennan och ritar en streckgubbe med sidbena på ett papper.

– Mr Li, säger han och pekar på gubben. Han klottrar över streckgubben så att den inte syns mer och slutligen tänder han på pappret med sin cigarettändare.

– Vaddå? frågar jag. Är Mr Li död?

Herr Lou nickar. Jag sätter mig på pallen igen.

Herr Lou sträcker fram en cigarettpaket.

– Nej, tack, säger jag.

Han plockar ut en cigarett och räcker den till mig.

– Nej tack, jag röker inte, säger jag. Då inser jag att cigarettens form är spiral. I uppförstoring består den av små, små guldkatter som vinkar mot mig.

– Mr Li, säger Herr Lou och pekar på rökelsen. Den starka lukten av bränt gummi får det att vitna framför ögonen på mig. Jag faller ihop i herr Lous famn.